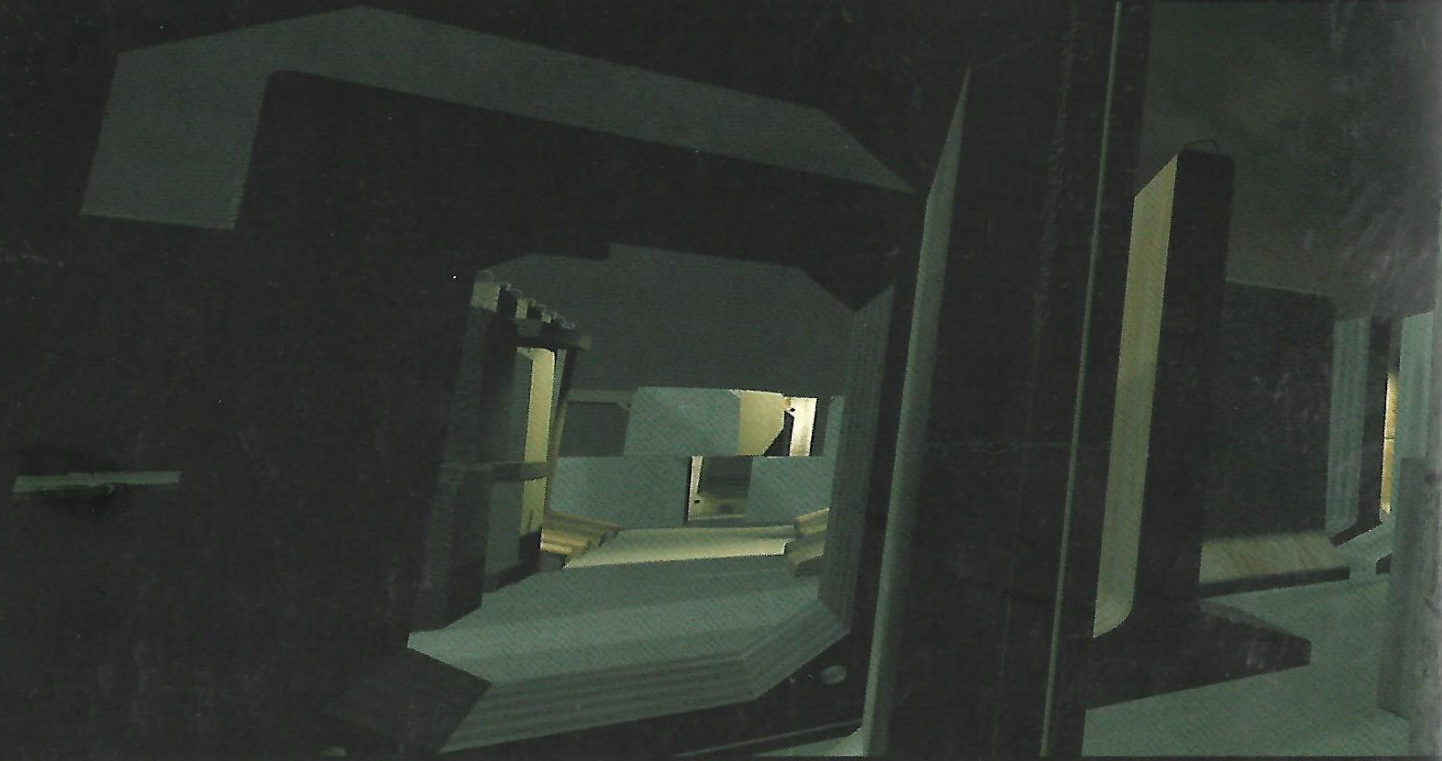

סיפורים

ראובן זהבי • אריאן ליטמן-כהן • ניב בן דוד

לך

עיריית ירושלים, תחום תרבות
Culture Department, Jerusalem Municipality

The New Gallery Teddy Stadium, Jerusalem
www.thenewgallery.org.il
hed-art@zahav.net.il
Gallery Curator: Hedva Shamesh

הגלריה החדשה איצטדיון טדי, ירושלים
שעות פתיחה: א'-ה' 10:00-16:00
טל' 02-8792968
שכונת הגלדיה: חדרה שמש

בחסות:

Reuven Zahavi: reuvezaha@netvision.net.il www.rzahavi.net • Ariane Littman-Cohen: www.alc-art.co.il info@alc-art.co.il • Niv Ben-David: benda5@netvision.net.il

בלילה, בלילה עם צאת הפגזים

דנה אריאלי - הורוביץ

זו הפעם השלישית ששיתוף הפעולה בין ראובן זהבי לאריאן ליטמן-כהן מניב סדרת צילומים ועבודות מסך דיגיטאליות שהם פוליטיים אך לא פלקטיים, מופשטים ובה בעת ממוקדים, עתירי הקשרים מקומיים אך לא פחות מכך אוניברסליים.

אריאן-ליטמן משיגה זאת כאשר היא יוצאת עם המצלמה שלה לסדרה של צילומי לילה. מיעוט התאורה יוצר תחושה של מסתורין ואימגטיות. אלה מתחדדים עוד לנוכח עשרות המשולשים, שבקיצם זהב, והנדמים, במבט ראשון, לקומפוזיציה סופרמטיסטית או סוריאליסטית; אולי היו אלה עפרונות שגדלו למימדי ענק? שבריר מבט מתחלף, ובתוך שניות ספורות, משתנה ההקשר למקרא הכותרת הלקונית-משהו המלווה את הצילום: "תותחנים של צה"ל יורים לכיוון עזה, ה - 29.6.2006". עפרונות-הענק הם עתה פגזים, והלילה נראה קודר מהרגיל. תחושות קשות פוקדות אותי כאשר אני קולטת שערימת חומר הנפץ הזו מיועדת לעזה, אך לא קל יותר לנוכח הנער, שהפך חייל, הרוכן לעבר הפצצות ואינו נראה מבועת. אפילו הסצנה המפורסמת של צ'רלי צפלין בפתיחת "הדיקטטור הגדול", כשהפגז הנשמט מ"ברטה הגדולה" מאבד את חוש הכיוון שלו, לא מסייעת לעכל את מה שניצב לפנינו; שורות שורות של פגזים שמן הסתם הגיעו ליעדם בלילה, בלילה עם צאת הפגזים.

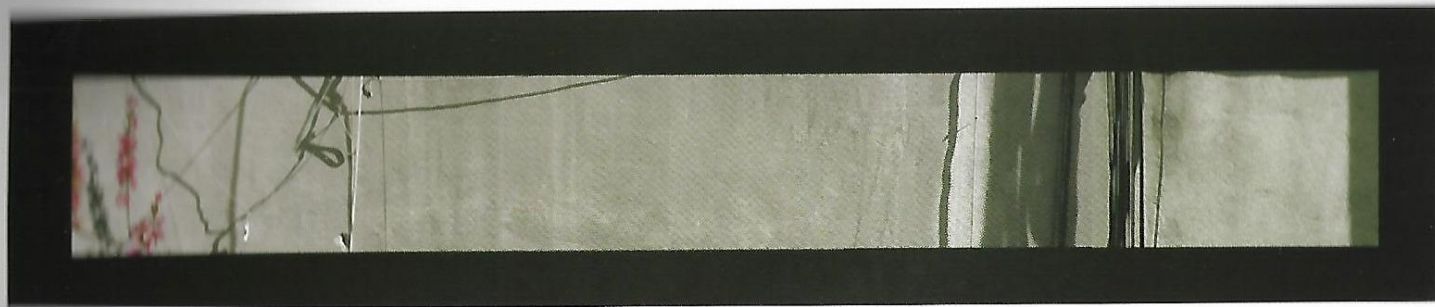
דווקא מיעוט התאורה מעצים את התחושה. בתצלום "טנקים בכיסופים" חייל צובע את פניו של חברו בצבעי הסוואה. הקונטרסט בין החושך לבין האור, משטח את הפנים, הופך אותן צעירות עוד יותר ונטולות ניו-אנסים. במקום אחד חושף האור רק אוזן, שנצבעה בירוק, ובאחר עיניים טרוטות ומבט נחוש קדימה, בשלישית נוסף הצבע החום. האם ההסוואה עוד עובדת? וכל הקלישאות הרגילות; "יש לנו", או "אין לנו" "בנים למלחמות מיותרות", יש לו אמא שמאוד דואגת לו עכשו, ובכל זאת שלחה אותו לשם.

ראובן זהבי, לעומת ליטמן-כהן, מרחיק ובה בעת מקרב את עדותו. בעבודת המסך "שמיניות" הוא מעבד את הנוף הישראלי נעדר הכתובת עד לאחרון פרטיו. הוא סורק, חושף, מכסה ומוחק פעולות המזוהות עם החיפוש הצה"לי. אך כאמור, זהבי לא מסגיר, ולו ברמז, את נקודות הציון בהן הוא סובב. ברקע רעש המסוק המונוטוני, שחוזר על עצמו, ולא פוסק לרגע. הרעש מתיישב עם החזרה המעגלית לאותן הנקודות בנוף. אך הנוף הוא, כאמור, אוניברסלי לחלוטין; הוא כל-כך מונוטוני עד שהוא יוצר ניכור. בדומה למסוק העושה שמיניות באוויר, גם אנו נחרדים לגלות שבעצם אין במבוך כל נקודת ציון אליה ניתן יהיה לחזור. כך נוצר מבוך הנוף הפוליטי של זהבי. תוואי השטח אולי נגלים עד אחרון בפרטים שבהם באמצעות פנסים, אך אין לנו מושג היכן אנחנו. בנקודה הזו בדיוק נפגש הלילה של זהבי עם הלילה של ליטמן-כהן, ואם נדמה היה לנו ששם קשה היה לדעת היכן אנחנו, כאן קשה עוד יותר. הכל קורה בלילה ועובדה זו רק מעצימה את תחושת המועקה והחרדה. החושך מייצר מציאות אחרת, ספק אסקפיסטית, שהשתקפה גם בתערוכתם הקודמת של ליטמן-כהן וזהבי, "עשן". הלילה מכונן מצבי מודעות אחרים.

גם ב"מבוך כיסופים" ישנה תנועה מעגלית, החוזרת על עצמה, והיוצרת לחץ. העבודה הדיגיטאלית של זהבי נסמכת על סדרת תצלומים של אריאן, המתארת תהליך של איסוף בטונדות ליד כיסופים בעת פינוי הרצועה. הנסיון להתגבר על המכשולים שוב ושוב, החזרה המעגלית של האובייקטים בלופ מדגישה את הכמיהה לפתרון שלא מתאפשר, את האבסורד. היא מייצרת הזדהות עמוקה שכן יש ב"מבוך כיסופים", כמו גם ב"שמיניות", אמירה אקסזיטנציאלית נוקבת שכמו משחזרת את "המיתוס של סזיפוס" לקאמי. תנועת הפנסים, כמו גם התנועה בין גושי הבטון, מדגישה את המבוך; זו תנועה נעדרת תכלית, החוזרת על עצמה, ובכך מייצרת אנלוגיה למצב הפוליטי חסר המוצא בו אנו נתונים.

הדיאלוג בין שני האמנים בתערוכה "לילה" עוסק במניפולציה של הנוף המתרחשת על ידי הצבא. פעולת החיפוש נועדה למנוע ולהעניש בה בעת. היא מתרחשת באזורים מוכי טרור ונועדה למנוע מארבים, למנוע נקודות מסתור ולייצר שדה ראייה רחב, הפנוי מכל מכשול. לצורך זה עושה הצבא שימוש בכלים כבדים ובדחפורים. אלה וגם אלה מופיעים בצילומי הלילה של אריאן ליטמן-כהן. אלה וגם אלה עוקרים ולא נוטעים, הורסים ולא בונים.

פעולת ההריסה והעקירה הטרידה את זהבי ואת ליטמן-כהן גם ב'חלומי של דונלד דאק' הפרויקט המשותף שלהם שעסק בהתנתקות של קיץ 2005. בעוד ליטמן כהן מבקשת לשרטט ולמפות את המצב הקיים, פונה זהבי לשרטוט של מציאות מדומיינת. בעוד היא מתבוננת אל המציאות נכוחה, מבקש זהבי, כך לכאורה לפחות, להתנתק מן המצב הקיים. אך כאמור, לא יכולה להיות אמנות מופשטת פוליטית יותר.

קיר 02 (תל אביב 2007). אורך - 5 דקות, וידאו פנורמי.
Wall 02 (Tel-Aviv 2007) 5 min, panoramic video

ניב בן דוד מכוון מבט ישיר באמצעות חמש מצלמות וידאו, המפיקות סדרת צילומים אשר יוצרים פנוראמה מרתקת של מרחב מחייה, סביבה ותחושת הוואקום המקיפה את הצופה.

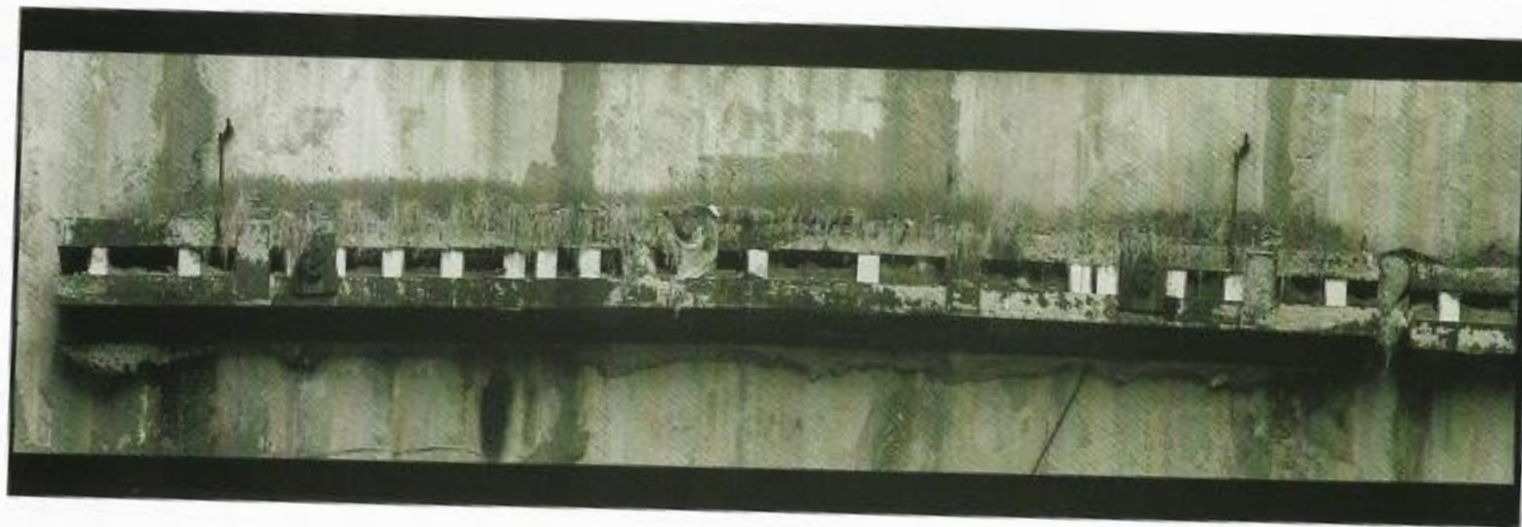

ניילון ואדמה (תל אביב 2007). אורך - 5 דקות, וידאו פנורמי.
nylon and soil (Tel-Aviv 2007) 5 min, panoramic video

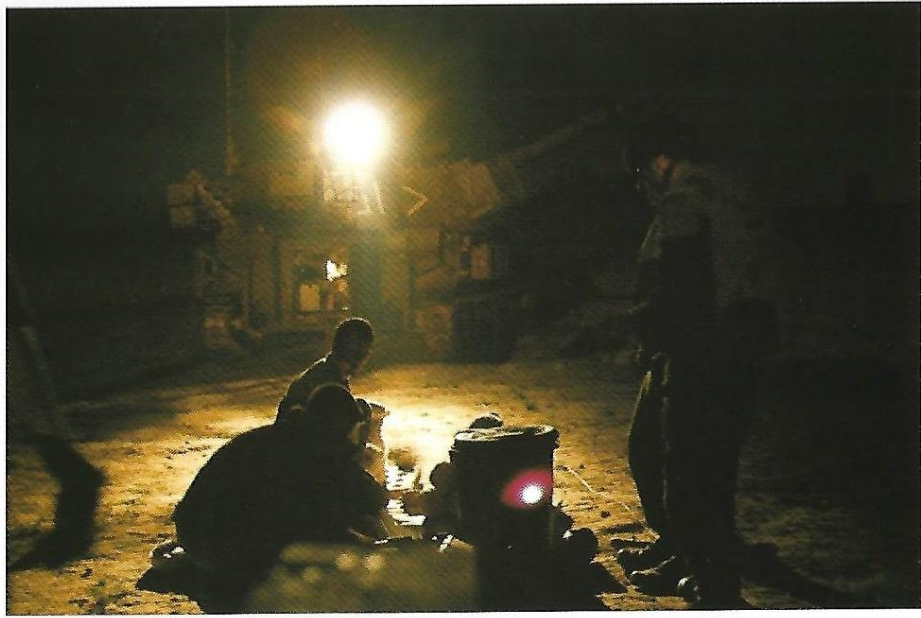
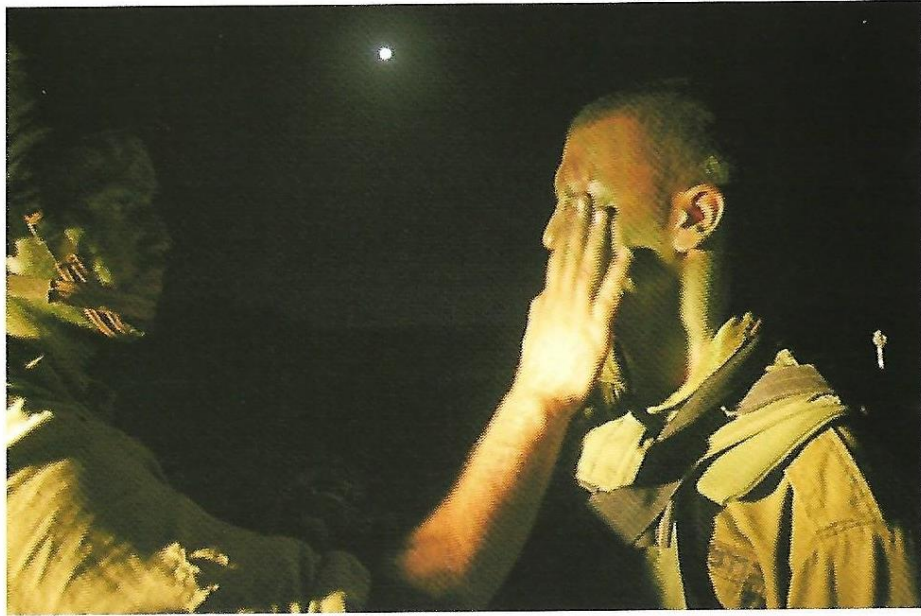
ים (תל אביב 2007). אורך - 5 דקות, וידאו מנורמלי.
Sea (Tel-Aviv 2007) 5 min, panoramic video

Niv Ben David casts a direct regard, by means of five video cameras producing a series of pictures, to generate a fascinating panorama of a living expanse, an environment and the sense of vacuum encompassing the spectator.

קיר 01 (תל אביב 2007). אורך - 5 דקות, וידאו מנורמלי.
Wall 01 (Tel-Aviv 2007) 5 min, panoramic video

תצלומים דיגיטאליים
מתוך סידרת אור ירח בעזה, 2008
120×90 ס"מ

Ariane Littman-Cohen

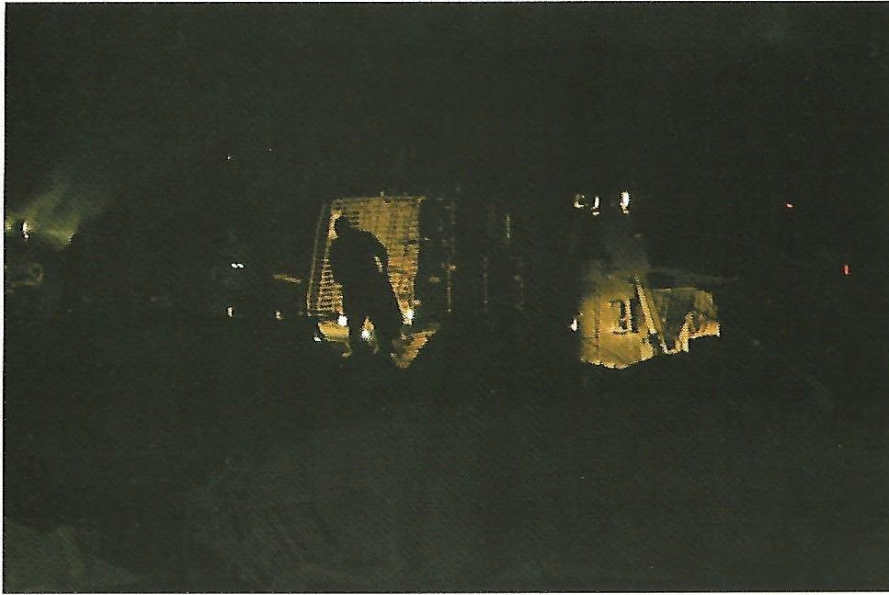
אריאן ליטמן - כהן

Digital Photos from the series
Moonlight in Gaza, 2008
90×120 cm

תצלומים דיגיטאליים
מתוך סידרת אור ירח בעזה
120x90 ס"מ, 2008

Digital Photos from the
series Moonlight in Gaza

Ariane Littman-Cohen

אריאן ליטמן - כהן

"ואדי סרוק", הדפסה דיגיטאלית, זהבי, 2008
"Scanned Wadi", Digital print, Zahavi 2008

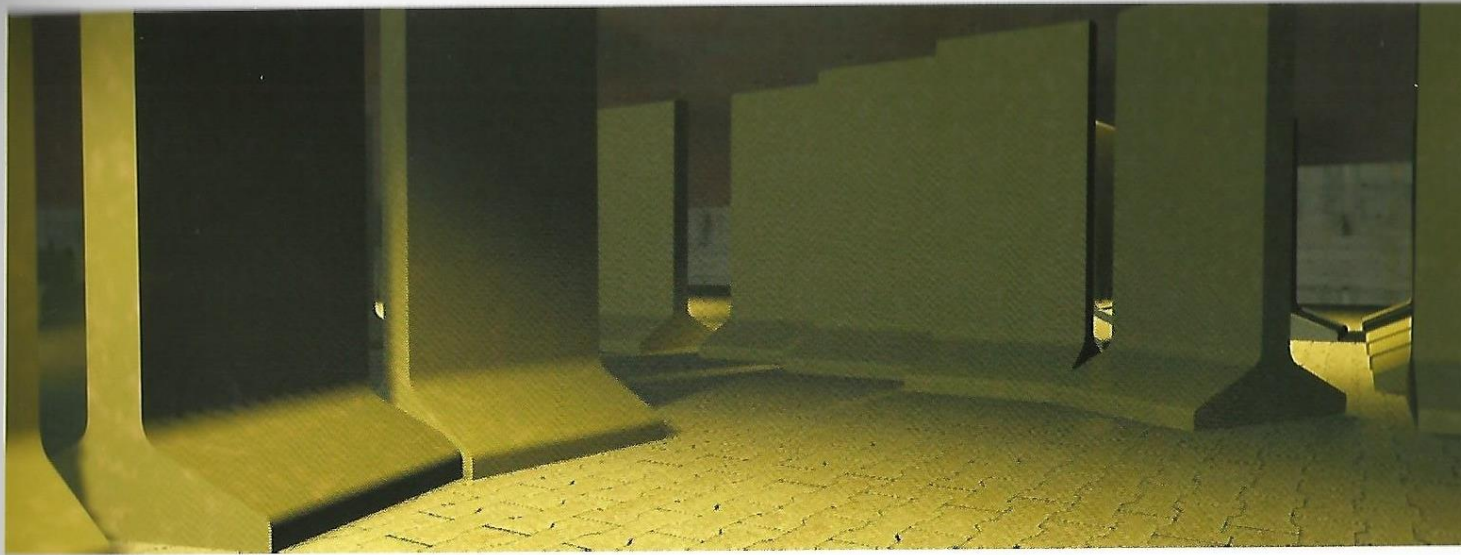
ראובן זחבי

Reuven Zahavi

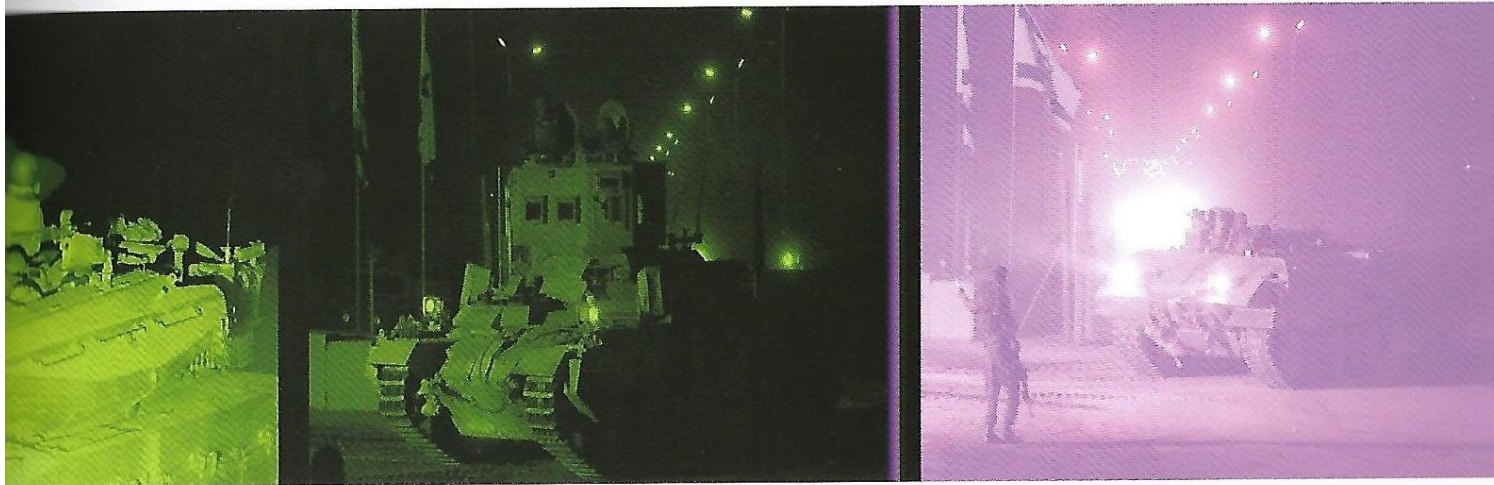
"עזה, מון אמור", סטילס מתוך וידאו מונטאז', זחבי 2008
 "Gazza, Mon Amour", still from video composition, Zahavi, 2008

"שמיניות", סטילס מתוך סרט, זחבי 2008
Stills from video, Zahavi, 2008 "Eights"

סטילס מתוך סרט "מבוך כיסופים", ליטמן-כהן וחבאי 2008
 Stills from "Kissouffim Labyrinth", video by Littman-Cohen and Zahavi, 2008

סטילס מתוך סרט "נסיגה", טנקים ליטמן-כהן וחבאי 2005
 Stills from video "Retract", Tanks, Littman-Cohen and Zahavi, 2005

סטילס מתוך הסרט: "כיבוש", זחבי 2008
Stills from "Washing", Zahavi, 2008

At night, as the bombshells come out

Dana Arieli-Horowitz

For the third time the cooperative efforts of Reuven Zahavi and Ariane Littman-Cohen have produced a series of photographs and digital video art which is political but not one-dimensional, abstract yet focused, loaded with local context and still equally universal. Littman-Cohen achieves these results when she takes her camera out for a series of night photographs. The limited lighting creates a feeling of mystery and enigma, which is further sharpened by the presence of tens of triangles, each with a golden vertex. At first glance, the composition seems to be Suprematist or Surrealist; perhaps these are giant-sized pencils?

The first brief effect passes, and within a few seconds the context changes to that of the so-laconic caption accompanying the photo: "IDF artillery firing toward Gaza, 29.6.2006". The giant pencils are now shells, and the night is even grimmer than usual. I am seized by feelings that are hard to deal with as I realize that the pile of ammunition is meant for Gaza; the presence of a youth who has become a soldier, bent over the shells yet not terrified by them, does not make things any easier.

Even the famous opening scene from Charlie Chaplin's *The Great Dictator*, where a shell fired by Big Bertha loses its sense of direction, does not help me absorb what I am looking at: rows of shells which most likely will reach their target at night, at night as the shells come out.

The limited lighting actually strengthens the feeling. In the photograph "Tanks at Kissufim" a soldier is painting a fellow soldier's face with camouflage paint. The contrast between dark and light flattens the faces and makes them even younger and lacking in nuance. In one place only a green-painted ear is illuminated, and in another bleary eyes and a determined look forward. A third adds brown to the color scheme. Does this sort of camouflage still work? And all the usual clichés: we "have" or "do not have" "sons for unnecessary wars", his mother is very worried about him right now, but she still sent him there.

Reuven Zahavi, unlike Littman-Cohen, distances his testimony and yet brings it closer. In his video work "Eighths" he processes an indefinite Israeli landscape down to the smallest details. He scans, exposes, covers, and erases it: acts identified with IDF land-clearing activities. Still, Zahavi does not even hint at the specific locations he is focusing on. In the background the monotonous sound of a helicopter may be heard; it does not stop even for a second. The sound fits in with the circular return to the same places in the landscape, but the latter is completely universal; it is so monotonous that it creates a feeling of alienation. Like the helicopter circling in the sky, we are also scared to discover that this maze has no specific point which can be returned to. Thus Zahavi creates his labyrinth of the political landscape. The features of the area may perhaps be revealed down to the smallest detail by the flashlights, but we have no idea where we are. At precisely this point Zahavi's night meets that of Littman-Cohen, and if it seemed that it was already hard to know where we are, now it is that much more difficult. Everything happens at night, and this fact only strengthens the feeling of discomfort and fear. The darkness creates a different reality, possibly an escapist one, which was also reflected in *Smoke*, Littman-Cohen and Zahavi's previous exhibition. The night creates different states of awareness.

The "Kissufim Maze" also shows circular motion, repeating itself, and creates a feeling of stress. Zahavi's digital work is based on the series of photographs by Littman-Cohen, and shows the process of collecting concrete barriers near Kissufim during the removal of the settlers from the Gaza Strip. The attempt to repeatedly overcome the obstacles and the return each time to the objects in a loop emphasize the longing for a solution which is not possible, and the absurd. The work creates a strong feeling of identification as, like "Elghths", it makes a profound existential statement which seems to recall Camus' *Le mythe de Sisyphe*. The movement of the flashlights, like the movement between the hunks of concrete, emphasizes the labyrinth; the movement is purposeless, it repeats itself, and in this way creates an analogy to the dead-end political situation in which we find ourselves. The dialogue between the two artists in the exhibition *Nocturnal Stillness* deals with the manipulation of the landscape by the army. The act of exposure is meant both to prevent and punish. It takes place in areas struck by terror and is meant to prevent ambushes and hiding places and provide a broad, obstacle-free field of view.

The army uses heavy equipment and bulldozers to carry out this mission; both appear in the night photographs of Ariane Littman-Cohen. Both uproot but do not plant, destroy but do not build. The act of destruction and uprooting also bothers Zahavi and Littman-Cohen in "The Dream of Donald Duck", a cooperative project dealing with the withdrawal from Gaza in the summer of 2005. The latter outlines and maps the existing situation, while the former draws an imaginary reality. She looks at reality soberly, but he at least seems to withdraw from that situation. Even so, abstract art could not be more political.

Translation: Andrew Lang

Nocturnal Stillness

Reuven Zahavi ■ Ariane Littman-Cohen ■ Niv Ben-David

